

„NAPÍNAVÝ
A ORIGINÁLNY
TRILER.“

JOHN MARRS

AUTOR BESTSELLEROV

SPRIAZNENÉ DUŠE

A PASAŽIERI

ADAM
TRANZ
SOUTHWARD

Lindeni

Tranz

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Adam Southward

Tranz – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

TRANZ

ADAM
TRANZ
SOUTHWARD

Ljndeni

Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, inštitúcie, miesta a udalosti sú výplodom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi či nežijúcimi, alebo so skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

S láskou pre Kerry, Islu a Daisy.

PRVÁ KAPITOLA

Profesor sa vyhol kaluži krvi, ktorá sa vytvorila na lacnom linoleu v učebni, a opatrne si kľakol. Položil žene ruku na plece. Zacítil teplú, lepkavú tekutinu a striaslo ho odporom. Pozrel sa jej do očí. Žena zažmurkala, chcela prehovoriť, no iba zalapala po dychu a v hrdle jej zabublala krv. Ústa mala otvorené, ale žiadne slová z nich nevychádzali. Pri pohľade na to, ako z nej uniká život, sa profesorovi zovrel žalúdok v kŕči. Oči sa mu zaliali slzami, no nebolo v jeho moci, aby jej pomohol.

Kto je tá žena? Tvár mu bola povedomá, ale nevedel k nej priradiť meno. Mala bledú vráskavú pokožku, červené pery a krátke tmavé vlasy postriebrené šedinami. Okolo krku mala voľne uviazanú šatku s kvetinovým vzorom. Možno kolegyňa. Alebo žeby jedna z jeho študentiek? Denne sa na fakulte premie množstvo ľudí, nemôže si pamätať každého.

Pozrel sa na hodinky. Už meškal. Manželka kúpila lístky na koncert do Kráľovského národného divadla na londýnskom Južnom nábreží. Začínal sa o siedmej. Elgarova *Druhá symfónia* bola jeho obľúbené dielo. V ušiach sa mu rozozvučala melódia a začal si ju pohmkávať. Zrazu pocítil v pravom oku ostrú bolesť a hudba stíchla.

Žena sa pohla. Křčovite šklbla zakrvavenou pravou nohou. Sledoval, ako sa jej pohyby spomaľujú a dych sa zrýchľuje do krátkych plytkých nádychov a výdychov. Krvácala z niekoľkých rán na hrudi a v očiach mala sklenený pohľad. Ešte žila.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ zašepkal a pravou rukou pevne zovrel nôž. Zhlboka sa nadýchol a z celej sily jej ho opäť zabodol do hrude.

Keď ho vyťahoval, ruka sa mu triasla. Bol to kuchynský nôž, zúbkovitý, ale tupý. Nevedel si spomenúť, odkiaľ sa tam vzal. Vyzeral starý. Profesor so zachmúrenou tvárou sledoval, ako mu krv z plastovej rukoväte steká na zápästie a pod remienok hodínok.

Dotkol sa ženinho líca. Zanechal na ňom krvavú šmuhu a rozmazal jej mejkap. Bola už mŕtva, takže to bolo jedno. Panička, ktorá prichádzala vo vlnách, ho prinútila vstať. Zdvihol hlavu a zhlboka sa nadýchol, aby potlačil nutkanie vracať.

Vo veľkej učebni bolo tma. Jediným zdrojom svetla boli pouličné lampy pred oknami obrátenými na sever. Stoly a stoličky, pôvodne usporiadané na semináre do tvaru písmena U, boli teraz porozhadzované po celej miestnosti. Chvíľu potrvá, kým to niekto dá do poriadku.

Medzi stolmi, niekoľko metrov od mŕtvej ženy, ležal tvárou dolu starší muž. Čierne šmuhy od nôh stola na podlahe svedčili o tom, že sa zúfalo bránil a snažil sa uniknúť. Bol to profesorov kolega, vynikajúci vedec a prodekan fakulty. Pracovali spolu už dvadsať rokov. Ako vždy mal na sebe oblek, čiernu viazanku a vyleštené kožené topánky. Šedivé vlasy mal stále úhľadne rozdelené cestičkou, ale jeho rozbité okuliare ležali bokom a jedna odtrhnutá bočnica mu visela na líci. Bol mŕtvy. Profesor ho bodol štyrikrát do chrbta. Mal byť jediný, ale zrazu sa tam objavila tá žena a vyrušila ho. Nemal inú možnosť.

Profesor chvíľu hľadel na rozbité okuliare, až kým nevoľnosť nezačala byť neznesiteľná. Aby ju premohol, odvrátil tvár od dvoch nehybných tiel a zhlboka sa nadýchol. Bol čoraz zmätenejší. Zo steny sa naňho dívala tvár Carla Junga. Ten plagát tam zavesil on, spolu s ostatnými. Visel nad policou s úhladne poukladanými skriptami pre študentov prvého ročníka, ktoré zostali neporušené.

Oči sa mu opäť zaliali slzami a plagát Junga sa rozmazal. Zastonal a zalapal po dychu.

So zúfalstvom v očiach sa pozrel na dvere do učebne. Dúfal, že odtiaľ sa mu dostane pomoci. Tmavá mužská postava na chodbe však len pokrútila hlavou, presne ako pred chvíľou, a kým vystúpila z tieňa, niečo si zamrmlala pod nos.

Muž bol nízky, ale zavalitý. Na sebe mal obnosený oblek s ošúchanými topánkami a hlavu mal vyholenú dohola. Na špičke nosa mu viseli okuliare. Uprene hľadel profesorovi do očí a držal jeho myseľ v pevnom zovretí.

Zostal na chodbe a v rýchlom slede zašepkal niekoľko slov, ktoré ticho zasyčali priestorom medzi nimi ako závan vetra. Hoci profesor slovám nerozumel, myseľ mu zahalila hmla a jeho zmätok nadobudol jasné kontúry. Napínalo ho na vracanie a do hrdla mu stúpila žlč. Sugescie mu prenikali do vedomia a v nohách cítil chvenie, akoby sa nabíjal elektrinou. Už vedel, čo musí urobiť, a to poznanie ho naplnilo hrôzou.

Zachvátila ho panika, až sa mu zakrútila hlava. Zatackal sa a chytil sa najbližšieho stola. Ten sa so škripotom pohol a profesor takmer stratil rovnováhu.

„Prečo?“ spýtal sa chrapľavým hlasom. „Prosím, nie!“

Postava len pokrútila hlavou a šeptom zopakovala pokyny.

Profesor prosil, žobronil, ale odpoveďou mu bola iba ostrá bolesť v spánkoch. Zakaždým, keď vykrikoval, sa ďalej vystup-

ňovala. Žiadal o milosť, ale keď videl, že je to zbytočné, rezignovane sklopil zrak. Nemohol robiť vôbec nič. Nad situáciou nemal absolútne žiadnu kontrolu.

Muž ustúpil do tmy a znovu sa z neho stal tieň. Mlčky stál a čakal.

V profesorovej mysli do seba narážali slová, hľadali si miesto a usádzali sa v puklinách, spokojné, že konečne našli svoj cieľ. Profesor sa bránil, ale sugescie neochvejne prenikali do jeho vedomia, až sa stali jeho súčasťou. Ich moc bola absolútna. Prikázali mu, čo má urobiť, a on ich poslúchol.

Nemal inú možnosť.

Nôž mu prenikol do hrdla oveľa ľahšie, než očakával, a hoci sa mykol, bolesť v krku bola vzdialená, tupá a bezvýznamná. Uvedomoval si, že mu z tepien strieka krv, ale registroval to iba ako bezvýznamný vnem, ako vôňu kovu dráždiacu jeho nosné dierky, nič viac.

O pár sekúnd stratil sily a podlomili sa mu nohy. Zviesol sa na zem, najprv na kolená, potom na bok. Celý čas uprene hľadel na postavu vo dverách. Na muža, ktorý sa usmieval a ktorý k nemu opäť prehovoril, hoci ho už ledva počul.

Skôr než profesor naposledy zavrel oči, videl, ako si ten záhadný muž priťahuje stoličku a sadá si. Vyzeral vyčerpaný a držal sa za hlavu. Pravou nohou nervózne poklepával po podlahe.

A potom začul z jeho úst posledné slová. Slová v cudzom jazyku, ktorým v prvom okamihu nerozumel, ale potom pochopil. *Te iert. Odpúšťam ti.* Ten jazyk mu bol známy a vyvolal v ňom záplavu spomienok, ktoré celé roky potláčal. A zrazu vedel, prečo ten muž prišiel, a vedel, čo má v úmysle urobiť. A vedel aj to, že je prineskoro, aby mu v tom zabránil.

DRUHÁ KAPITOLA

Doktor Alex Madison sa zobudil o šiestej ráno. Bolela ho hlava a cítil sa ako omámený. Budík nezazvonil, pretože ho zabudol nastaviť. Zdvihol sa z postele, zazíval a ponáľhoval si svaly na krku, aby zmiernil napätie v chrbte.

Bol vyčerpaný a náladu mal pod psa. Priveľa červeného vína a nedostatok kvalitného spánku urobili svoje. Otvoril zásuvku na nočnom stolíku a vybral balíček tabletiiek. Ako každé ráno, chvíľu na ne hľadel a váhal, či by ich radšej nemal vrátiť späť. *Len jednu*, pomyslel si, *aby som dokázal vôbec fungovať*. Vyľúpol ju z blistra, hodil si ju do úst a nasucho prehltol.

Jane ležala vedľa neho, spala nahá na bruchu, s prikrývkou obkrútenou okolo kolien. Plavé vlasy ostrihané na mikádo jej zakrývali dokonale tvarovanú tvár. Alex sa na ňu zahľadel. Kiežby cítil vzrušenie, kiežby nedospel do tohto bodu už po šiestich mesiacoch vzťahu. Pohľad uprel na jej zátylok a premýšľal, čo sa asi odohráva v jej hlave. Nebol si istý, či mu na tom vôbec záleží.

Jane prehla chrbát a otočila sa. „Včera si prišiel domov neskoro,“ povedala a zavrtila bokmi. „Nezostaneš ešte chvíľu v posteli?“

„Žiaľ, nemôžem,“ zachmúril sa Alex. „Prepáč. Musím ísť do práce.“

Jane si podráždene odfúkla z tváre pramienok vlasov a Alex zahliadol v jej očiach záblesk hnevu.

„Veľmi rád by som zostal, ver mi,“ povedal rýchlo, „ale dnes naozaj nemôžem. Mám ten nový prípad. Za niekoľko týždňov sa to možno trochu upokojí.“

Bola to však len spolovice pravda. Naozaj mal nový prípad, ale aj keby ho nemal, nechcel s ňou zostať dlhšie v posteli. Možno by mohol využiť túto príležitosť a konečne ju požiadať, aby odišla. Aspoň toľko si od neho zaslúži... aby bol k nej úprimný.

Jane si vzdychla, otočila sa späť na brucho a zavrela oči.

Alex pohľadom sledoval líniu jej nôh, bokov a chrbta. Plytko dýchala a pleciami mala viditeľne napäté. Bola frustrovaná, nahnevaná, možno oboje. Toto bola už celé týždne ich každodenná rutina. Svojím správaním ich vzťah neustále kazil a Jane sa ho ešte usilovala zachrániť. On sa však už dávno vzdal.

Natiahol ruku a pohladkal ju po chrbte. Jemná pokožka sa jej najprv napla, potom uvoľnila, ale ani sa nepohla. Kým odtiahol ruku, premýšľal, čo všetko by jej mal povedať, ale nakoniec z toho nič nebolo. Vstal a posteľ slabo zavrzgala.

„Uvidíme sa večer,“ povedal a cestou zo spálne si z vešiaka pri dverách zvesil župan.

Rýchlo sa osprchoval, hodil na seba oblek, vzal si telefón a peňaženku a zišiel dolu do kuchyne, aby si uvaril kávu. Ďalšie dva neprijaté hovory od Grace. Pozrel sa na hodinky. Stihne jej zavolať ešte pred raňajkami.

„Ahoj, Alex,“ ozvala sa Grace so zvyčajným náznakom sklamaní v hlase.

„Volala si mi,“ povedal a do kávy si nasypal tri plné lyžičky cukru.

„Áno, niekoľko ráz,“ pokračovala Grace, „pretože naša dcéra je aktívne dievča a občas potrebuje vedieť, že má aj otca. Lenže ty zvyčajne nedvíhaš.“

Bola to pravda, hoci Alex Katie miloval a chcel byť súčasťou jej života. Ibaže Grace často volala neskoro večer alebo skoro ráno. Mohla predpokladať, že v tom čase telefón nezdvihne. Podozrieval ju, že to robí naschvál, aby mala dôvod na výčitky. Niežeby si ich nezaslúžil, ale to ešte neznamenalo, že sa mu tento spôsob komunikácie páči.

„Nemôžem zdvihnúť, keď spím a telefón mám vypnutý,“ odvrkol, z pracovnej dosky si zhrnul do dlane zopár zrniek rozsypaného cukru a opatrne ich vysypal do drezu.

„Ty si vypínaš telefón?“ začudovala sa Grace. „Keď sme boli manželia, pre tú druhú si bol zastihnuteľný dňom i nocou. Alebo si už na to zabudol?“

Nie, nezabudol na to, a zakaždým keď mu to pripomenula, nedokázal sa ubrániť pocitu viny. Vždy si našiel nejakú chabú výhovorku a Grace mala v zásobe množstvo argumentov, ktoré by jej vystačili do konca ich pozemského života.

„Čo môžem pre vás urobiť?“ spýtal sa. „Potrebujete niečo? Môžem hovoriť s Katie?“

„Mohol by si, keby si zdvihol pred dvomi dňami, keď som ti prvý raz volala,“ skonštatovala Grace sucho. „Odišla do tábora. Je v New Forest, neďaleko Lyndhurstu. Veď som ti o tom hovorila.“

Mala pravdu. Vrela mu to.

„Nespomínam si,“ povedal Alex, nahnevany na seba, že dcéru nezastihol. „Má so sebou telefón?“

„Mobily sú tam povolené len v naliehavých prípadoch. Je to lesná škola, niečo ako návrat k prírode. Keby boli deti neustále na instagrame, nedokázali by zaujať ich pozornosť. Mobily zostávajú v stanoch.“

„To znie trochu nebezpečne,“ poznamenal, hoci si v skutočnosti myslel, že to znie vynikajúco a presne takéto veci by mali deti v jej veku zažívať.

„Pokiaľ viem, ľudia stanovali aj pred mobilmi a internetom,“ skonštatovala Grace. „Ak by sa čokoľvek stalo, učitelia ihneď zavolajú. Je to bezpečné, dobre?“

„Dobre,“ privolil Alex. „Takže...?“

„Volala som ti, lebo mám na srdci zopár vecí,“ pokračovala zdráhavo. Nepriateľstvo z jej hlasu sa vytratilo a Alex vedel, že ide o peniaze. Výživné jej platil pravidelne a nad rámec sumy určenej súdom, ale matka samoživiteľka to určite nemala ľahké. Nechcel, aby jej bolo trápne pýtať si od neho peniaze na mimoriadne výdavky pre ich dcéru.

„Prvá vec – ten tábor nebol lacný,“ začala Grace. „Niežeby som to nezvládla sama, ale myslela som si, že by si mohol prispieť – aby vedela, že na ten pobyt jej prispeli mama s ockom.“

Tón jej hlasu bol uštipačný, ale zaslúžil si to. Prisahal si, že svoju rodinu o nič neukráti. Nenávidel mužov, ktorí rozbili šťastné rodiny. Deti si to nezaslúžia. Katie si to nezaslúži.

„Grace,“ ozval sa, „povedz mi, čo považuješ za primeraný príspevok, a ja ti tie peniaze hneď prevediem na účet. Vieš, že s tým nemám problém.“

„Fajn,“ povedala a do hlasu sa jej opäť vrátilo nepriateľstvo. „Lenže nie je všetko iba o peniazoch.“

Alex prehltol. Aký mizerný začiatok dňa.

„Tri stovky by mali stačiť,“ pokračovala Grace. „Aby som to všetko mohla zaplatiť, musela som prečerpať účet.“

Alex si do zápisníka poznačil sumu 500 libier. „Budeš ich mať na účte ešte dnes.“

„A je tu ešte tá druhá vec... Katie vravela, že keď sa vráti z tábora, chce chvíľu zostať u teba.“

Alexovi sa rozjasnila tvár. „Naozaj?“

„Len na pár dní,“ spresnila Grace. „Povedala som jej, že je to v poriadku.“

Alex sa zhlboka nadýchol a cítil, ako sa mu uvoľňuje stiahnutý žalúdok. Po búrlivom rozvode sa dohodli, že pre Katie bude najlepšie, ak zostane bývať s Grace. Mala vtedy osem rokov a zo všetkého najviac potrebovala stabilitu. Cez týždeň ju Alex brávil k sebe na večeru a niekedy uňho zostala cez víkend, ale bolo ťažké zosúladiť jeho pracovné povinnosti s jej rušným spoločenským životom. Teraz mala dvanásť rokov, a pokiaľ nebola v škole, voľný čas jej vyplňali hodiny klavíra, gymnastika, večierky a priatelia. Odkedy mala telefón, posielali si textové správy a rôzne vtipy a zopár ráz do týždňa si aj zavolali. Vedel, že ako manžel zlyhal, ale pre svoju dcéru chcel byť dobrým otcom.

Alex si spomenul na Jane hore v spálni. Uvedomil si, že nechce, aby tu bola, keď príde Katie. Jane je celkom iná ako Grace. Ako by si Katie vysvetlila, že v jeho posteli leží cudzia žena? V nijakom prípade nechcel, aby si myslela, že má vážny vzťah. Nie teraz, nie s Jane. Veľmi mu záležalo na tom, aby sa uňho cítila bezpečne a hlavne normálne. Jane do toho vôbec nezapadala.

„To by bolo úžasné,“ povedal. „Ďakujem ti, Grace.“ Myslel to úprimne. Pri myšlienke na Katie mu zmätklo srdce. Chcel prehltnúť pocit viny, ale zostal mu trčať v hrdle. Pokiaľ šlo o rodinu, zlyhával na celej čiare.

Grace sa na chvíľu odmlčala. „Pozri sa, veľa vecí, ktoré si urobil, ti nemôžem odpustiť, ale na druhej strane ťa nemôžem od Katie izolovať. Ani nechcem.“

„Kedy chce ku mne prísť?“ spýtal sa Alex.

„Najskôr o dva týždne. V tábore bude desať dní a potom bude potrebovať nejaký čas, aby sa trochu spamätala a vydrhla si blato z uší a spoza nechtov.“

Alex sa usmial. Dva týždne. Ten nový prípad by dovtedy mohol byť už vyriešený, či už tak, alebo onak, a mohol by si vziať niekoľko dní voľna. Svojich súkromných pacientov môže objednať na iný termín a v hlave sa mu už rodil plán: vedecko-technické a prírodovedné múzeum, divadlo, zoo. Bola už vôbec niekedy na Londýnskom oku? Katie prežila celý svoj život v Londýne. Keď sa rozviedli, Alex nechal obe bývať v ich rodinnom dome v Ealingu a on sa presťahoval do Harrowu. Možno by ju mohol vziať niekam mimo mesta, na vidiek alebo možno na pláž. Alebo by mohli ísť na južné pobrežie a stráviť zopár dní v Brightone.

„Výborne,“ povedal. „Už sa neviem dočkať.“

Na druhej strane linky zostalo ticho, potom si Grace odkašľala. „U teba je všetko v poriadku, Alex?“ spýtala sa. „Počula som, že si vzal ten prípad. Opäť robíš pre políciu?“

Alex sa zamračil. Klebety sa rýchlo šíria.

„Nemusíš to robiť,“ pokračovala. „Nemusíš sa na nič hrať. Máš predsa skvelú súkromnú prax.“

„Myslíš?“

„Skús si otca nevšímať. Viem, že na teba tlačí, ale nemusíš mu nič dokazovať.“

Hoci sa Alex usiloval otca ignorovať už z princípu, nie celkom sa mu to darilo. Jeho otec bol špičkový vedec v oblasti psychológie a člen rôznych komisií so značným vplyvom v lekárskejších kruhoch, čo dával Alexovi pri každej príležitosti najavo. Minulý mesiac mal s ním tri dosť nepríjemné telefonáty. Otec naňho naliehal, aby sa vzdal súkromnej praxe a svoje vzdelanie využil na niečo užitočnejšie.

„Súkromná prax ti perfektne sedí,“ pokračovala Grace.

Alexovi stuhla sánka. „Ako sedí?“

„Panebože! Veď vieš, ako to myslím.“

„Požiadali ma o konzultáciu, Grace, pretože som v tomto odbore dosť uznávaný psychológ, keby si náhodou nevedela.“

„Samozrejme, že to viem. Ale o to predsa nejde.“

Nastalo trápne ticho a Alex sa usiloval upokojiť. Tento rozhovor mu veľmi nepomáhal.

„Nebola to tvoja vina. Ten prípad. Nikto ťa z toho neobviňuje.“

Alex si zahryzol do jazyka. Tieto slová počúval tak často, že stratili svoj význam. Možno boli pravdivé, ale nefungovali. Pocit viny pretrvával.

„Idem ti poslať tie peniaze,“ povedal. „Zavoláme si neskôr, Grace.“

Počul, ako si vzdychla. Vedela, že nemá význam ďalej naňho tlačiť.

„Maj sa, Alex,“ povedala a zložila.

Odložil mobil a v duchu si vyčítal, že reagoval tak podráždene. Grace jeho práci rozumela. Patrila k málu ľudí, ktorí jej rozumeli. A nič na tom nezmenila ani skutočnosť, že práve jeho práca veľkou mierou prispela k rozpadu ich manželstva. Grace bola férová, ale neoblomná. Jeho posledný prípad pre políciu sa skončil tragicky, ale to, ako sa v tom čase správaj, bolo jeho rozhodnutie. Veľmi dobre si to uvedomoval. Kiežby sa mohol vrátiť v čase a všetko napraviť.

Zavrel oči a usmial sa. Chýbal mu jej hlas. Chýbala mu v mnohých ohľadoch, ale nikdy jej to nepovedal. Na to už bolo neskoro.

TRETIA KAPITOLA

Keď Alex zastal pri prvej bezpečnostnej závore, roztriasol sa. Kúrenie pustil naplno. Kým sa k nemu blížil strážnik, zavalitý muž, ktorý mal na ľavej strane krku vytetovaného hada požierajúceho vlastný chvost, červeno-biela závera zostávala spustená.

Alex meravým pohľadom hľadel na vchod do väznice. Už dlho nemal s týmto svetom nič spoločné, napriek tomu sa mu videl dôverne známy – ošumelé múry z oranžových tehál Väznice Jej Veličenstva Whitemoor skrývali ohromné množstvo tajomstiev a špiny. Vrátnica so závorami a s rozličnými výstrahami pôsobila nepriateľsky. Bola vstupom do ríše celkom odlišných ľudských skúseností.

Alex stiahol okno a vystrúhal nacvičený doktorský úsmev – v túto skorú rannú hodinu dosť neúprimný, ale užitočný na to, aby zakryl narastajúce vnútorné napätie. Do nosa mu udel ostrý studený vzduch.

„Zamestnanec?“ spýtal sa strážnik, ale úsmev mu neopätoval.

„Niečo také. Som doktor Alex Madison. Mám tu dohodnuté stretnutie.“

Z okna vystrčil ruku s preukazom. Strážnik si ho vzal a pohájúc nosom skontroloval prvú stranu zoznamu, ktorý držal v ruke. Otočil ho na nasledujúcu stranu a zdvihol obočie.

„Nemám vás v zozname,“ vyhlásil a cez otvorené okno vrátil Alexovi preukaz.

Alexovi stúpila do hlavy horúčava. Naprázdno prehltol, zadržal sa nechápavo a opäť sa nútene usmial. Strážnik naňho mlčky hľadel. Alex si uvedomoval, že na muža, ktorý bol asi raz taký vysoký a ťažký ako on, svojou postavou určite dojem neurobí a nagélované vlasy a upravené strnisko si len ťažko získajú jeho priazeň.

„Môžete sa pozrieť ešte raz, prosím?“ spýtal sa. „Doktor Bradley ma očakáva o deviatej.“ Pozrel sa na hodinky. Bolo osem päťdesiattri.

Strážnik si odfúkol, otočil sa a pomaly odkračal späť k vrátnici. Alex videl, ako s niekým telefonuje. *Trpezlivosť*, vravel si. *Nemá význam sa rozčuľovať*. Pozrel sa do spätného zrkadla, upravil si niekoľko uvoľnených pramienkov vlasov a so zachmúrenou tvárou skonštatoval, že lysina nezadržateľne postupuje. Všimol si, že rad áut za ním sa zväčšuje. *Lutujem*, zaskeril sa do zrkadla a začal mať obavy, že tu nezanechá najlepší prvý dojem.

Strážnik ho nechal čakať ďalšiu minútu, kým sa k nemu vrátil. „Povedzte svojmu šéfovi, aby nabudúce poslal potrebné doklady načas.“

„Nie je to môj šéf...“ namietol Alex, ale strážnik nečakal na odpoveď, otočil sa mu chrbtom a kývol hlavou na niekoho vo vrátnici. Závoja sa otvorila. Alex sa mávnutím ruky poďakoval a zamrmľal popod nos zopár slov na ospravedlnenie, no neobťažoval sa spýtať, kadiaľ má od hlavnej brány pokračovať, hoci sa tam vôbec nevyznal. Ešte raz sa usmial a vošiel do areálu väznice.



Sledoval značky smerujúce na parkovisko pre zamestnancov a zastal na jedinom prázdnom mieste. Netušil, či má nárok na vlastné parkovacie miesto. Pochyboval o tom. Na ten krátky čas, čo sem bude chodiť, sa to asi neoplatí.

Parkovisko bolo za rohom hlavného vchodu do budovy. Keď vystúpil z auta, ovanuli ho nepríjemné výpary z kuchyne, ktoré sa šírili z vetracích otvorov umiestnených vysoko na stene. Po asfaltovom chodníku k nemu vietor spoza čiernych smetných nádob na kolieskach hnal prázdne obaly od zemiakových lupienkov a papierové vreckovky. Na kope starých pneumatík opretých o stenu ležala túlavá mačka. Zívla a žltými očami lenivo sledovala Alexa, keď prechádzal okolo.

Podľa inštrukcií, ktoré mu mailom poslal doktor Bradley, a po absolvovaní niekoľkých ďalších bezpečnostných kontrol nakoniec vstúpil vchodom pre zamestnancov do krídla D.

Ak zvonku pôsobila budova väznice impozantným až strašidelným dojmom, vnútri bola spustnutá a zanedbaná. Ako verejná budova s menšou dôležitosťou než skladové priestory trpela nedostatkom financií a starostlivosťou. Podlaha bola hrboľatá a fľakatá, ochranné lišty na stenách držali len vďaka lepiacej páske a masívnejšie konštrukcie podopierali chabé trámy.

Niekoľko výstražných tabúľ na stenách informovalo návštevníkov o zákaze pašovania, prinášania nepovolených predmetov a elektrických prístrojov. Kým čakal na niekoho, kto ho odprevadí do kancelárie, dozorca mu ponúkol jednu z dvoch otlčených plastových stoličiek na chodbe. Pripomenul mu, že ešte dnes by sa mal dať odfotiť a absolvovať biometriu, ináč bude musieť zajtra opäť čakať pri vrátnici. Na to, aby mal povolený vstup do väznice, potrebuje údajne špeciálnu identifikačnú kartu schválenú riaditeľkou VJV Whitemoor. Na túto informáciu Alex zareagoval ďalším strojeným úsmevom.

Chvíľu neprítomne hľadel na flakátú bėžovú stenu a usiloval sa nevdychovať slabý zápach dezinfekčného prostriedku. Po niekoľkých minútach vnútorné dvere zabzučali a otvorili sa.

„Doktor Madison.“ Pribehla k nemu vysoká tmavovlasá žena s hnedou pokožkou, chytila ho za ruku a silno mu ju potriasla. Mala jemné dlane a nádherné oči.

Alex si odkašľal. „Ospravedľňujem sa, že meškám,“ povedal. „Zdržal som sa pri bráne.“

„To nič. Ľudí zastavujú, aj keď vychádzajú von,“ povedala veselým tónom. „Nebojte sa, zvyknete si. Ja som Sophie.“

„Alex.“

„Som vaša asistentka,“ usmiala sa naňho a pustila mu ruku.

„Asistentka? Ja predsa žiadnu...“

„Áno, viem. Som tu na stáži a hľadám supervízora. Tak som si povedala, že keď ste už tu, hoci nakrátko... Máte s tým problém?“

Alex sa odmlčal a usiloval sa odhadnúť, čo môže od svojej novej spoločníčky očakávať. Hovorila rýchlo a so slabým cudzím prízvukom, o ktorom predpokladal, že je nemecký. Bola atraktívna, navonok pôsobila sebavedome a Alex k nej od prvého okamihu pociťoval sympatie, hoci za jej telesným šarmom vnímal aj čosi hlbšie – záblesk nervozity v očiach, ktorý nedokázala celkom skryť.

„Nie, nemám s tým problém,“ povedal, pretože sa nechcel púšťať do debaty o detailoch svojej zmluvy na chodbe s asistentkou, ktorú vôbec nemal mať. „Ideme?“

„Samozrejme,“ prisvedčila Sophie. „Poďte za mnou. Zavediem vás do vašej kancelárie. Keď sa trochu usadíte, môžeme si dať kávu a prebrať spolu zopár podrobností. Súhlasíte?“

„Čaká ma doktor Bradley.“ Opäť sa pozrel na hodinky. Boli štyri minúty po deviatej.

„Robert? Ten tu nie je,“ oznámila mu Sophie s krivým úsmevom. „Odvolali ho. Stáva sa to často, má totiž na starosti tri väznice. Nevedeli ste o tom? Asi nie. No stretnete sa s ním čoskoro, možno zajtra. Predpokladám, že kým sa pustíte do práce, bude chcieť s vami hovoriť.“

Alex sa zamračil. Toto naozaj nečakal. Po troch rokoch mal opäť kriminálny prípad. Doktor Bradley o tom vedel a vedel aj o jeho poslednom prípade. Lenže teraz si ho vyžiadali z vyšších miest – istý vysoký úradník z Kráľovskej prokuratúry chcel, aby na tomto prípade pracoval práve Alex, a poskytol mu dosť informácií na to, aby v ňom vzbudil záujem. Bizarná viacnásobná vražda, po ktorej nasledovala samovražda klinického psychológa – práve toho, ktorý bol poverený vypracovaním znaleckého posudku na páchatela podozrivého z tých vrážd. Takýto prípad sa nevyskytuje často, ak vôbec niekedy. Napriek počítočnému váhaniu a nechote ujať sa ďalšieho kriminálneho prípadu po takom krátkom čase Alex cítil, že by to mohla byť príležitosť, ako zachrániť svoju kariéru – a možno aj samého seba.

Hoci Grace tvrdí, že súkromná prax je preňho najlepšie riešenie, dobre vie, že ho neuspokojuje. Jeho srdce a duša patria forenznnej psychológii. Polícii nemusí nič dokazovať, ale sebe áno.

Dnes si v každom prípade želal, aby mu úvodné odborné informácie poskytol skúsený psychológ, a potom sa chcel zamerať na podrobnejšie detaily prípadu, potrebné na vypracovanie psychologického posudku podozrivého. Nečakal, že dostane rýchlokurz pri šálke kávy od mladej absolventky doktorandského štúdia.

Služobné priestory v krídle D pripomínali nemocnicu, teda miesto, ktoré Alex dobre poznal z čias klinickej praxe. Pracovné stoly zavalené papiermi, natlačené v zle navrhnutých kan-

celárskych kójach, zápach dezinfekčného prostriedku pomiešaný s vôňou sušenok a kávy. Prostredie diametrálne odlišné od jeho súkromnej ordinácie, ktorá bola zariadená ručne šitými koženými pohovkami a kusmi masívneho nábytku, medzi ktorými jednoznačne vynikal jeho starožitný pracovný stôl – nádherná replika regentského štýlu.

V Sophinej kancelárii nebolo veľa stolov. Oddelenie nebezpečných a závažných porúch osobnosti bola malá organizačná jednotka a jeho úlohou bolo pracovať s deväťdesiatimi odsúdenými, ktorých držali oddelene od ostatných štyristotridsiatich obyvateľov väznice. Z tých deväťdesiatich bolo asi dvadsať najzávažnejších prípadov segregovaných, niektorí z nich boli v samoväzbe. Medzi nimi aj muž, ktorého znalecký posudok mal Alex vypracovať.

„Tak toto je oddelenie nebezpečných a závažných porúch osobnosti.“ Sophie ukázala na tri stoly oddelené chabými priečkami. „Forenzní psychológovia sú tu a všetky ostatné disciplíny zasa tam,“ ukázala na päť prázdnych stolov. Na jednom z nich bol kvetináč s vyschnutým kvetom.

Alex prikývol a premýšľal, či sú väzenské cely zariadené lepšie alebo horšie ako táto kancelária.

„Váš stôl je tu,“ ukázala na najčistejší z trojice. „Ja sedím hneď vedľa vás a ten tretí používa Robert – teda doktor Bradley –, keď je tu.“

„Nemáte vlastné kancelárie?“ spýtal sa Alex prekvapene. Nepáčila sa mu predstava, že všetci traja doktori sa majú tlačíť v jednej prepchatej komôrke. Usiloval sa nevnímať špinavé škvvrny od kávy na povrchu stolov.

„Mali sme,“ vysvetľovala Sophie, „teda, aspoň môj predchádzajúci šéf ju mal. Teraz sa používa ako sklad. Vraveli, že ju budú renovovať. Presťahovali nás sem a potom na nás asi za-

budli.“ Priložila si dlaň k ústam, pričom si rozmazala rúž. „Je ten stôl v poriadku? Môžem ho ešte raz poutierať, ak sa vám...“

„Nie, netreba,“ povedal Alex, pretože si uvedomoval, ako veľmi sa Sophie snaží čo najmilšie ho privítať. Asi by sa aj on mohol trochu viac usilovať. Položil si tašku na ošumelé otáčacie kreslo a sadol si na okraj stola tvárou k nej. Obhrýzala si necht. Pozrel sa jej na ruky a všimol si, že všetky nechty má krátke a neupravené.

Nastalo trápne ticho. Alex sa pozrel na rádio, ktoré stálo vedľa na registračnej skrini. Z reproduktorov ticho vyhrávala džezová hudba. Sophie sa naklonila a vypla ho.

„Zapínam ho len vtedy, keď som sama,“ poznamenala. „Aby som mala spoločnosť.“

Alex sa usmial.

„Je to tu asi trochu iné ako na Harley Street, však?“ povedala a ukázala na stôl.

Alexa jej poznámka prekvapila. „Preklepli ste si ma?“

„Trochu,“ pripustila. „Keď mi Robert dal vaše meno, vygúglila som si vás. Tešili ste sa veľkej pozornosti bulvárnej tlače. Také šťastie nemá hocikto.“ Pobavene zdvihla obočie.

„Šťastie?“ spýtal sa a dúfal, že čítala iba pochvalné články, nie tie negatívne. Zachmúril sa.

„Prepáčte, nechcela som strkať nos, do čoho ma nič nie je,“ povedala rýchlo, keď videla jeho výraz, a úsmev z tváre jej zmizol. „Zaujímam sa skôr o vašu prax, aké metódy uplatňujete v súkromnom sektore.“

„To je v poriadku, nemusíte sa ospravedlňovať.“ Alex pokrútil hlavou. Zamrzelo ho, ako zareagoval. Jeho súčasná prax mala širokú publicitu. „Čo by ste chceli vedieť?“

Sophie zostala stáť. „Už ste takéto niečo robili?“ spýtala sa. „Forenzné posudky pre prokuratúru? Robert spomínal, že v minulosti ste pre nich pracovali, no teraz už nie.“

„Áno, venoval som sa tomu,“ prisvedčil a odmlčal sa. Je možné, že vie, prečo s tým prestal? „Teraz som mal dlhšiu prestávku. Úprimne, v súčasnosti trávim väčšinu času vo svojej ordinácii a počúvam ľudí, ktorí majú malé depresie, zato veľké peniaze.“

„A to, čo robíte, je klinická psychológia? Kognitívno-behaviorálna terapia? Také niečo?“

„Väčšinou. Som klinický psychológ. Nie je to iba moja profesia, ale aj značka. Ak budete niekedy pracovať v súkromnom sektore, pochopíte, že značka je rovnako dôležitá ako vaše vzdelanie, možno ešte dôležitejšia.“

Sophie naklonila hlavu nabok. „A vďaka nej ste začali pracovať s celebritami?“

Alex sa usmial a trochu sa uvoľnil. Očividne na internete čítala rôzne klebety.

„Nepracujem výlučne s celebritami. Pred niekoľkými rokmi som si urobil meno, keď som liečil istého futbalistu, ktorý trpel úzkosťou z neúspechu,“ začal vysvetľovať. „Slovo dalo slovo, a skôr než som sa nazdal, stal som sa dvorným psychológom niekoľkých veľkých klubov. Manažéri a agenti mi vyvolávali dňom i nocou. Bolo to pre mňa... veľmi úspešné obdobie. Rozbehol som súkromnú prax a doteraz fungujem na rovnakom základe.“

„Ako psychológ hviezd,“ poznamenala Sophie.

Nebol si istý, či sa z neho vysmieva alebo nie. Výraz na jej tvári zostal vážny, ale oči sa usmievali.

„Tú nálepku mi dal časopis *Women's Own*,“ ohradil sa. Ne-prezradil však, že ten nápad im vnukol on sám ako podtitulok článku počas jedného telefonického rozhovoru. Dosiaľ mal pochybnosti, či urobil dobre – v odborných kruhoch si tým vyslúžil posmech kolegov, ale na druhej strane získal širokú publicitu v čase, keď bol presvedčený, že k forenznej psychológii sa

už nikdy nevráti. V tom čase bolo jeho najvyššou prioritou vybudovať si fungujúci biznis, a to aj na úkor všetkého ostatného.

A určite neklamal, keď sa takto označil. Klinická prax v kombinácii s niekoľkoročnou špecializáciou na forenznú psychológiu pre prokuratúru mu poskytla široký rozsah skúseností, o ktoré sa mohol oprieť. Úzkostné poruchy, fóbie, depresie, závislosti – Alex si s tým všetkým vedel poradiť a vďaka tomu si získal meno. A tak dovolil novinárom, aby jeho mediálny imidž ďalej podporovali.

Čím sa im však nepochválil, bola skutočnosť, že žiadna psychologická intervencia nie je stopercentne spoľahlivá a že veci sa niekedy nevyvíjajú podľa plánu. Sám to zažil na vlastnej koži a bola to veľmi drsná skúsenosť. Jeden z jeho prípadov sa skončil katastrofou. Útek do súkromnej praxe bol preňho to najjednoduchšie riešenie.

„Obávam sa, že súkromná prax nie je až taká úžasná, ako by sa mohlo zdať,“ skonštatoval. „Expozíčná terapia, behaviorálna aktivácia, občas regresná terapia a hypnoterapia.“

„Hypnóza?“ Sophie spozornela a úsmev jej z tváre zmizol. Niečo ju rozrušilo. „Aby ste ovládali ľudí?“

„Aby som ich ovládal?“ spýtal sa prekvapene. „To určite nie.“ Jej otázka ho zaskočila. „V správnych rukách je hypnóza veľmi účinná. A lukratívna.“

Sophie pristúpila k nemu o krok bližšie, pozrela sa mu najprv na ruky a potom do očí. Úsmev sa jej nevrátil. Správala sa čudne, ale napriek otázkam na telo sa Alexovi čoraz viac páčila. Nakoniec, mať asistentku nemusí byť až také zlé.

„Dost bolo rečí o mne,“ vyhlásil. Uvedomil si, že opäť na ňu uprene hľadí. Odvrátil pohľad a rozhlíadol sa naokolo. „Povedzte mi niečo o tomto mieste, Sophie. Páči sa vám práca na tomto oddelení?“

Výraz na jej tvári sa zmenil a opäť sa usmiala. „A ešte ako!“ zvolala. „Oddelenie nebezpečných a závažných porúch osobnosti je najlepšie!“ Mávla rukou na kopy kníh a fasciklov na svojom stole, zaradom označených tučným nápisom NZPO. „Mám šťastie, že som sa dostala práve sem. No, šťastie možno nie je to pravé slovo, ale veľa sa tu naučím. Pre moju kariéru to bude veľký prínos.“

Alex prikývol a odmlčal sa. Hoci sa Sophie stále usmievala, v očiach mala vážny pohľad. Akoby ju niečo trápiť. Čakal, kým bude pokračovať.

„Naše oddelenie je jedno zo štyroch v celej Veľkej Británii,“ povedala. „Väčšina našich zverencov sa dopustila mimoriadne násilných alebo sexuálnych zločinov. Niektorým už bola nariadená ochranná psychiatrická liečba, ale niekolkí stále čakajú na diagnostikovanie.“

Alex sa zamračil. „Čo si myslíte o diagnóze nebezpečná a závažná porucha osobnosti?“

„Samozrejme, nie je to klinická diagnóza, ale skôr všeobecná nálepka pre tých väzňov, ktorých osobnosť a správanie sú nebezpečné pre spoločnosť – teda aspoň v niektorých prípadoch.“

Alex sa usmial. „To, že to nie je klinická diagnóza, je absolútne výstižné. Presne tak by som to opísal aj ja, pretože nemáme nijaké dôkazy, že taká porucha ako diagnóza existuje, a nepoznáme ani vhodnú liečbu.“

„Prakticky možno povedať, že je to len extrémna verzia protispoločenskej poruchy osobnosti,“ spresnila Sophie. „A to je skutočná diagnóza.“ Pošúchala nohami a podpätky zaškrípali o podlahu.

„To je pravda,“ súhlasil Alex. „Takže vravíte, že všetci deväťdesiati pacienti na oddelení nebezpečných a závažných po-

rúch osobnosti trpia protispoločenskou poruchou osobnosti? To znie až príliš jednoducho.“

„Ehm, asi nie. Je medzi nimi veľa takých, ktorí ešte nemajú dokončené posudky – teda je možné, že niektorí sem nepatria.“

Alex prikývol. Páčilo sa mu, že keď na ňu pritlačil, bola k nemu úprimná. Pritom vedela, o čom hovorí, čo by mohlo byť preňho užitočné. Predtým ako sem prišiel, naštudoval si, ako vo väznici Whitemoor pristupujú k prípadom označeným ako *nebezpečná a závažná porucha osobnosti*. Pochyboval, že sa v tejto kancelárii dozvie niečo, čo by mu pomohlo hlbšie preniknúť do problému v súvislosti s podozrivým, avšak vedel, že na mieste ako toto je dôležité rešpektovať nejakú kultúru. Nálepka NZPO môže slúžiť na to, aby páchatelia násilných trestných činov zostali v izolácii neobmedzený čas – a oddaľovanie termínu vypracovania posudku a návrhu liečby môže viesť k zníženiu ich šancí na presun medzi ostatných väzňov alebo do väzenia s nižším stupňom stráženia. Aspoň chápala, že NZPO je skôr politický než klinický mechanizmus.

Alex vyskočil, pretože mu zavibroval telefón. Vo vrecku mu zaštrngali kľúče.

„Prepáčte.“ Vytiahol telefón z vrecka a pozrel sa na displej. Volala mu Jane. Chvíľu nechal prístroj vibrovať a až potom sa ozval.

„Ahoj,“ povedal a otočil sa chrbtom k Sophie, ktorá si taktne sadla k svojmu stolu a zapla starý notebook značky Dell.

„Chcela som vedieť, ako sa ti darí,“ ozvala sa Jane. Hoci tón jej hlasu bol trochu chladný, cítil v ňom úprimný záujem. „Ako to tam vyzerá? Je doktor Bradley milý? Len sa chcem uistiť, že medzi nami je všetko v poriadku. Po tom dnešnom ráne. Vieš...“

„Som v poriadku,“ zareagoval Alex podráždene. Hnevalo ho, že mu volá v pracovnom čase. Ale prečo ho to vlastne vyrušovalo? Veď mu len chcela dať najavo, že jej na ňom záleží.

Počítač zapípal a Sophie šepala čosi na ospravedlnenie.

„Nehnevaj sa, musím končiť. Práve tu riešime niečo dôležité.“

„Samozrejme,“ povedala Jane sklamane. „Môžeme sa porozprávať neskôr. Vieš, cítim sa trochu...“

„Naozaj už musím končiť, Jane,“ prerušil ju Alex, počkal pár sekúnd a položil. Otočil sa k Sophie a usmial sa.

„Manželka?“ spýtala sa.

„Priateľka,“ odvetil. „Mám aj exmanželku, ale nestretávame sa často.“

Sophie sa zasmiala. „To znie komplikovane.“

„Veď aj je,“ uzavrel stručne, aby sa vyhol ďalším otázkam. „Môžete mi ukázať izolovaný blok a celý? Keď už nemôžem hovoriť s doktorom Bradleym, aspoň sa zoznámim s prostredím.“

„Isteže,“ súhlasila Sophie, vstala a hodila si kabelku na stoličku. „Najprv však musím informovať dozorcú. Potrebujeme sprievod a telefón musíte nechať tu.“

„Žiadny problém.“ Alex položil telefón na stôl. „Veďte ma.“



Cestou dolu schodmi k miestnosti dozorcov Sophie nespúšťala z Alexa oči. Všimol si to a premýšľal, čo je príčinou jej rozrušenia.

„Budete ho vyšetrovať?“ spýtala sa po chvíli.

„Koho?“

„Trinátku. Victora Lazara.“

Alex prehltnol a otočil sa k nej. „Veď práve kvôli pánovi Lazarovi som tu. Prečo Trinátka?“

Sophie prižmúrila oči. „Tak si hovoril, keď ho sem priviezli. Trinátka. Tak áno či nie?“

Alexa jej reakcia prekvapila. „Čo o ňom viete?“

Sophie sa hryzla do pery. „Nie veľa,“ priznala. „Tento prípad je citlivý. Robert má prístup k celému spisu, ja nie.“ Pokrčila plecami a pridala do kroku.

Ani Alex ešte spis nevidel. Z prokuratúry mu e-mailom poslali stručný súhrn prípadu s tým, že všetky potrebné informácie dostane priamo na mieste.

Okrem nezvyčajných okolností, ktoré sprevádzali zatknutie a uväznenie Victora Lazara, sa na titulných stránkach novin a časopisov objavila ďalšia záhada tohto prípadu – psychológ, ktorý pôvodne Victora vyšetroval, spáchal samovraždu. Doktor Henry Farrell, skúsený klinický psychológ tesne pred dôchodkom, mal s Victorom osamote asi hodinový rozhovor v jeho cele. Keď z nej vyšiel, sťažoval sa na bolesti hlavy. Vrátil sa domov, odkiaľ zavolať svojej žene, ktorá bola práve mimo mesta. V telefóne znel zmätene, hovoril rôzne nezmysly, na ktoré si nevedela presne spomenúť. Potom vyskočil z okna na treťom poschodí a dopadol na betónovú príjazdovú cestu. Privolaní záchranári mohli už iba konštatovať smrť.

Alex by nepochybne mohol navrhnúť niekoľko teórií, ktoré by vysvetľovali, prečo by si mentálne zdravý a inteligentný muž siahol na život. Lenže spojitosť tejto udalosti s Victorom bola nanajvýš podivná. Podľa predbežnej správy nadobudol dojem, že Victor je veľmi špecifická osobnosť – potenciálne nevyliciteľný psychopat. To však nevysvetľovalo konanie doktora Farrella. Alex bol odhodlaný zistiť, či existuje nejaká súvislosť medzi jeho smrťou a Victorom.

Určite nemal v úmysle stretnúť sa s väzňom ešte v ten deň, no všimol si, že keď o ňom začali hovoriť, Sophie sa odrazu správala celkom ináč. Pôsobila smutne, čo bolo v ostrom kontraste s nadšením, s akým ho pred dvadsiatimi minútami vítala. Premýšľal, či sú u nej zmeny nálady bežné. Možno to časom zistí.

„Victor nie je vaším jediným pacientom, však?“ prehodil, aby zmenil tému rozhovoru.

Jej výraz sa v zlomku sekundy zmenil, akoby otočil vypínačom. Napätie z tváre zmizlo a ochabnuté plecia sa vyrovnali. „Isteže nie,“ povedala. „Máme tu zopár zaujímavých nových väzňov. Jeden z nich vôbec nehovorí po anglicky, čím sa všetko trochu komplikuje, ale ďalší štyria rozprávajú fascinujúce príbehy. Podľa Robertových predbežných záverov tu pravdepodobne pobudnú poriadne dlho, kým ich dôkladne diagnostikuje. Mne by sa to možno s vašou pomocou podarilo rýchlejšie.“ Opäť sa usmiala.

„Obávam sa, že tu nie som kvôli ostatným pacientom,“ povedal. „Dúfam, že sa to odo mňa neočakáva.“

„Asi nie.“ Usmiala sa. „Ale aspoň som to skúsila.“

Alex jej úsmev opätoval. Keď kráčali po zatuchnutých chodbách natretých zelenou farbou k izolovanému bloku, nemohol z nej spustiť oči, hoci sa o to veľmi usiloval. V tom, ako hovorila a ako sa správala, bolo niečo tajomné. Okrem toho pôsobila oveľa zrelšie než čerstvá absolventka doktorandského štúdia na stáži.

„A sme tu,“ povedala a stlačila tlačidlo bzučiaka hneď vedľa kovových dverí. Dvere sa s cvaknutím otvorili a objavil sa mladý dozorca.

„Ahoj, Sophie,“ pozdravil ju srdečne. Vyzeral oveľa priateľskejšie ako strážnik pri vrátnici. Usmieval sa, akoby jej návšteva bola preňho vyvrcholením celodenného programu. Alex vôbec nepochyboval, že to tak naozaj je.

Dozorca si ho premeral od hlavy po päty a úsmev na perách mu zamrzol. Alexove hodinky určite stáli viac než jeho celomesačný plat. Alex si v duchu poznamenal, že nabudúce si radšej vezme niečo lacnejšie.

„Nový priateľ, Sophie?“

„Nový kolega. Simon, toto je Alex – teda doktor Madison, náš konzultant.“

Muži si podali ruky. Simon vypol hrud' a stisol Alexovi ruku tak silno, akoby sa snažil z neho vyžmýkať život.

Alex sa len mlčky usmieval.

„Tvoj kolega tu dnes nie je?“ spýtala sa Sophie a nakukla Simonovi cez plece do miestnosti pre dozorcov.

„Damian? Nie, dnes zasa maródi. V poslednom čase je dosť nespoľahlivý. Jednoducho tu nemám dosť ľudí.“

„Aha. No nič. Chcela by som ukázať Alexovi izolovaný blok,“ povedala Sophie. „Aby získal predstavu, aká atmosféra tam vládne.“

„Jasné, žiadny problém,“ prikývol Simon a konečne pustil Alexovi ruku. „Atmosféra tam vládne presne taká ako vo väčšine väzníc – je to tam samá spodina. Sophie, koľko rász ti to mám ešte opakovať? Si pridobrá na to, aby si s tými netvormi strácala čas.“

Alex sa pousmial. Takýto je štandardný prístup k zdravotníckemu personálu vo väzniciach. Lekári sú považovaní za láskavé, citlivé osoby, ktoré sa starajú o vrahov a násilníkov a snažia sa ich liečiť. Naopak, dozorcovia sú tvrdí chlapíci, vždy pripravení konať a chrániť všetkých pred nepriateľmi. Alex sa to časom naučil akceptovať. Koniec-koncov, nebude tu tak dlho, aby ho to muselo trápiť. Lepšou stratégiou bude získať si dozorcovu priazeň.

„Máte úplnú pravdu,“ prikývol. „Sú to naozaj nebezpeční ľudia a som si istý, že väčšina z nich sem patrí. Ale aj tak vám budem vďačný, ak nás pustíte dovnútra.“

Simonovi zmäkla tvár. Našiel v Alexovi spojenca. „Vidíš, hovoril som ti to,“ povedal Sophie. „Aj tvoj šéf so mnou súhlasí.“

Sophie spýtavo zdvihla obočie a pozrela sa na Alexa.

„Nie som jej šéf. Budem tu len niekoľko týždňov. No aj tak by som sa tu chcel trochu poobzerať, ak vám to nebude prekážať.“

„Vôbec nie,“ povedal Simon a opäť vypol hrud'. Zatvoril dvere na strážnici a zamkol ich veľkým kľúčom z objemného zväzku, ktorý mu visel na opasku. „Poďte za mnou. Toto krídlo nie je veľké. Držte sa pri mne, a keď začnú kričať, nevšímajte si ich. Máme tu šiestich ilegálov, čakajú na deportáciu – a tí len tak bez boja neodídu.“

„Väzňov, Simon,“ opravila ho Sophie. „A sú tu vo vyšetrovacej väzbe.“

„Hovor si tomu, ako chceš,“ odvrkol dozorca a cez ďalšie dvere s bzučiakom ich voviedol do izolovaného bloku. „Tak, a sme tu,“ povedal. „Väčšinou je to len dočasné ubytovanie. Väzni sa sem dostanú na základe rozhodnutia súdu za porušenie predpisov – od ruvačky až po vraždu. Viem, že vy doktori sa mračíte pri predstave, že ich tu držíme dlho, ale niekedy nemáme na výber. A samoväzba mimo ostatných väzňov je jediná možnosť, ako zaistiť bezpečnosť.“

Alex uvidel pred sebou dlhú sivú chodbu s dvomi radmi hnedých dverí asi v trojmetrových odstupoch po obidvoch stranách. Na zodratej podlahe vyhlbili kolesá vozíkov a postelí koľaje, keď ich premiestňovali hore-dolu, na niektorých miestach zostali stopy po zápase. Zápach dezinfekcie tu bol slabší a miešal sa so zatuchnutým telesným pachom. Jediné prirodzené svetlo sem prenikalo cez rad malých špinavých okienok vysoko na stene. Silné svetlo zo žiariviek sfarbovalo všetko dooranžova a Alex musel privrieť oči. Na konci chodby, priamo pred nimi, uvidel jediné dvere. Natreté načerveno, na spodku otlčené a okolo priezoru špinavé.

„Trinástka je tam,“ povedala Sophie. „Victor Lazar. Na konci chodby.“

Alex prikývol. Všimol si, že si opäť zahryzla do pery. Očividne sa zdráhala ísť ďalej.

„Môžem?“ spýtal sa dozorca a ukázal na chodbu.

„Ísť za Trinástkou? Samozrejme,“ odvetil Simon. „Odo mňa nepotrebuje povolenie. Cez prieszor pokojne nahliadnite do hociktorej cely. Len pritom, prosím, nikoho nenaštvite – dnes tu nemáme dostatok personálu na podávanie sedatív.“

„Sedatív?“ Alex sa zamračil. Vedel, že je to bežná prax, ale nepáčilo sa mu to. Sedatíva namiesto liečby bola štandardná odpoveď na slabé financovanie väznic a nedostatok kvalifikovaného personálu.

„Lorazepam alebo čokoľvek, čo vy doktori vymyslíte,“ vysvetlil Simon. „Sedatíva sú štandardný postup, keď sa nedokážu upokojiť. Po nich spia ako bábätká, aj osem hodín. Robíme to často.“

Alex zdvihol obočie, ale nič nepovedal. Okrem Victora ho iní väzni nezaujímali. Cítil, akoby ho niečo priťahovalo k dverám na konci chodby. Hoci dnes ešte nemal v úmysle začať s vyšetrovaním, nevidel dôvod, prečo by sa nemohol pozrieť, ako jeho pacient vyzerá.

Začal sa prikrádať k cele Victora Lazara, pričom zľahka našľapoval na betónovú podlahu, akoby sa bál, že aj nepatrný zvuk zobudí beštie číhajúce za zamknutými dverami.

Zrazu zarinčal kov a Alex sa tak vyľakal, že sa strhol a uskočil dozadu. Po dvoch ranách na dvere nasledoval hysterický smiech. Nevychádzal z Victorovej cely. Napriek opatrnej chôdzi sa k životu prebral iný väzeň.

Na Alexa sa zniesla sprška nadávok a obscénností, ktoré našťastie trochu tlmili hrubé dvere. Nasledovalo hlasné zavýjanie a ďalšia dávka vulgarizmov. Hlas postupne slabol, väzeň sa zrejme presunul hlbšie do cely.

„Zabijem ťa!“ skríkol iný hlas vysokým tónom, ktorý prešiel do kvílenia. „Všetkých vás zabijem!“ Opäť nasledoval hysterický smiech, potom náhle stíchol.

Alex sa roztriasol a vsunul ruku do vrečka saka, v ktorom mal malý balíček antidepresív, ktoré vždy nosil so sebou. Boli tam, zastrčené naspodku, pre prípad potreby. Upokojil sa a opatrne kráčal ďalej. Zastal tesne pred dverami do cely na konci chodby. Naklonil sa k nim a započúval sa.

„Cez tie dvere vás nemôže uhryznúť,“ zavola Simon z diaľky.

Alex sa obzrel a videl, že sa naňho uškŕňa. Sophie očividne nemala náladu na žarty. Stála vedľa dozorca s kamenným výrazom na tvári.

Alex uvoľnil kryt na priezore a nechal ho spadnúť dolu. Od matne osvetlenej cely ho delila hrubá vrstva vystuženého bezpečnostného skla s úzkou štrbinou naspodku, slúžiacou na podávanie jedla.

Nakukol dovnútra a cez štrbinu mu do nosa udrel ostrý, štiplavý telesný zápach, až sa mu zdvihol žalúdok. Uvidel malú štvorcovú miestnosť s kedysi bielymi stenami, po rokoch používania vyzdobenými grafitmi, hákovými krížmi a symbolmi rozličných gangov, vyrytými hlboko do omietky. Kovová mriežka na strope zakrývala jedinú zožltnutú žiarovku, ktorej svetlo tlmili nánosy špiny a prachu. Pri jednej stene stál záchod z matného kovu a otlčené umývadlo s vrstvou vodného kameňa. Na opačnej strane bola kovová pričňa s tenkým matracom a dvomi dekami zloženými na jednom konci.

Na prični nehybne sedel muž a meravým pohľadom civel pred seba. Alexa prekvapila jeho drobná postava. Bol nízky, ale pomerne tučný, mal úzke plecia a lysinu, od ktorej sa odrážalo ostré svetlo. Na špičke nosa mal posadené okuliare v kovovom ráme.

Väzeň Victor Lazar otočil hlavu k dverám. Alex potlačil silné nutkanie odstúpiť od priezoru a prinútil sa k úsmevu.

„Kto ste?“ spýtal sa Victor. Zo vzdialenosti niekoľkých metrov a cez sklo vo dverách znel jeho hlas tlmene. Alex v ňom postrehol cudzí prízvuk, asi východoeurópsky.

„Dobrý deň, pán Lazar,“ odvetil. „Iba idem okolo. Som tu nový, pracujem so zdravotníckym tímom.“

Victor sa usmial a Alex cítil, ako mu po chrbte prebehol mráz.

„Takže nový doktor,“ skonštatoval Victor. Prižmúril oči a zachmúril sa. „Výborne.“ Otvoril ústa a zamrmal si popod nos niečo, čomu Alex nerozumel. „Ste mladý,“ dodal so širokým úsmevom a Alex sa cítil čoraz nepríjemnejšie. Victor sa otočil a opäť niečo zamrmal. Potriasal hlavou, akoby ho niečo rozrušilo. Na chvíľu prestal, silno zopol ruky, až mu zapraskali hánky, a znova zatriasol hlavou.

Alex ho okamžite začal podvedome diagnostikovať, v duchu si odškrtaval viditeľné symptómy a hodnotil, čo by mohlo byť príčinou jeho správania. Všimol si, že Victor dookola niečo opakuje, čo by mohlo naznačovať logoreu alebo určitú formu afázie, ktoré súvisia so schizofréniou. Vyšetrovať pacienta cez sklenený priezor nebolo jednoduché, ba priam nevhodné, ale trpel profesionálnou úchylkou. Nedokázal odolať pokušeniu, aby ľudí nezačal analyzovať od prvého okamihu stretnutia.

Victor si prestal mrmlať popod nos. „Prepáčte. Dal som sa trochu uniesť. Vy ste teda môj nový doktor?“

Alexa Victorovo správanie zmiatlo, ale bol rozhodnutý nepúšťať sa do vyšetrovania, kým mu doktor Bradley neposkytne všetky potrebné informácie. „Áno, som jeden z nich.“

„Pôjdete dnu?“

„Nie, vďaka za pozvanie, pán Lazar,“ odvetil. „Možno niekedy inokedy cez týždeň. Teraz už musím ísť, ale som rád, že sme sa stretli.“

„Nestretli sme sa, doktor.“ Posledné slovo zo seba posmešne vyprskol a Alexovi zamrzol úsmev na perách. „Ste predsa na opačnej strane dverí.“

Alex stuhol. Očakával určitý stupeň nepriateľstva, ale toto ho zaskočilo. Teraz však nebol správny čas, aby odrážal jeho útoky.

„Čoskoro sa stretneme,“ povedal a v jeho hlase bolo viac sebavedomia, než v skutočnosti cítil. „Na rovnakej strane dverí. Sľubujem.“

Victor sa zasmial a z úst mu vyšiel dlhý tichý sykot. Postavil sa, natiahol si chrbát a pokrútil plecami. Podišiel k dverám a nahol sa dopredu, až kým sa tvárou nedotýkal skla. Keď sa zarosilo, Alex takmer cítil jeho dych.

„Buďte opatrný na svoje sľuby, doktor,“ zašepkal Victor. Hľadel Alexovi priamo do očí a jeho tvár pripomínala masku. Alex nedokázal z jeho pohľadu nič vyčítať, čo ho ešte viac zneroznilo. Ťažko prehltnol a prikývol.

Victor si opäť niečo zamrmľal popod nos. Potom naklonil hlavu nabok a povedal: „Dovidenia, doktor.“

Kým Alex stihol odpovedať, Victor odvrátil zrak, otočil sa mu chrbtom a odkráčal späť k pričnici. Sadol si na jej okraj a meravým pohľadom sa zadíval pred seba.

Alex ho ešte chvíľu pozoroval, potom zdvihol kryt priezoru a zaistil ho na mieste. Uvedomil si, že zadržiava dych. Pomaly vydýchol, a keď sa trochu spamätal, vykročil späť k Sophie a Simonovi. Sophie bola očividne nervózna a od napätia zatínala päste.

Simon sa uškrnul. „Sú to blázni, väčšina z nich,“ povedal a pokrčil plecami.